

‘Was dit mijn laatste kans?’

Vrouwen stellen het moederschap steeds langer uit. Maar hoe ouder, hoe minder kans op een kindje. Leonie van Mierlo (42) raakte op haar veertigste onverwacht zwanger, maar kreeg al even plotseling een miskraam. Over deze ommekeer schreef ze een boek: *Uit verwachting*.

TEKST: MARJOLEIN SCHIPPER FOTOGRAFIE: PAUL DE GRAAFF

“Eigelijk wilde ik een boek schrijven over single moederschap. De eerste dertig bladzijden zijn geschreven toen ik nog zwanger was. Na mijn miskraam hebben die pagina's een hele tijd in een la gelegen, ik kreeg al genoeg op mijn bord. Maar na een jaar heb ik het weer opgepakt. Ik wilde het allemaal graag vertellen aan de buitenwereld. Over de twijfel, de angsten, de beslissing, de opeens allesomvattende blijdschap. En daarna, voor mij volkomen onverwacht, het verdriet van de miskraam. Vroeger deelde ik problemen zelden met anderen. Ik hield alles bij me, loste het in mijn eigen hoofd op. Maar dit kón ik eenvoudigweg niet alleen oplossen. Daar was het te groot voor. Mijn eerste reactie bij het zien van de positieve zwangerschapstest was: dit kan niet! Ik was veertig, single, had een geweldige baan en een spannend sociaal leven. Uit met vriendinnen, sapkuren in Zeeland, mediteren in een ashram in India, alles erop en eraan. Ik had wel exen, maar geen man. En daarom, praktisch als ik ben, ook geen kinderwens. Ik leefde met het ideaalbeeld: voor een kind moet je een vaste relatie hebben. Er was wel een man in mijn leven, maar die was er af en toe voor de wederzijdse gezelligheid, niet voor vast. Géén papa in ieder geval. Dus mijn tweede reactie was: hup, een overtijdbehandeling. 's Ochtends vroeg, even snel, zodat ik daarna meteen doorkon naar een vergadering. Ik had de afspraak al gemaakt. Maar

toen ging ik opeens nadenken. En aarzelen. Ik was veertig. Wilde ik ooit nog moeder worden, dan was dit misschien de laatste kans. Gooide ik met die overtijdbehandeling niet iets heel kostbaars weg? Op die manier nadenken was ongewoon voor mij. Ik streefde prachtige plaatjes na. Zakenvrouw van het Jaar worden. Of een Perfecte Relatie of Perfecte Vriendschap hebben. Maar door het najagen van die verlangens ging ik voorbij aan de alledaagse werkelijkheid.

Twijfels en angsten

Voor het eerst in mijn leven week ik af van mijn vaste stramien. Ik ben gestopt met nadenken en heb mijn hart laten beslissen. En toen voelde ik opeens: ik wil dit graag, héél graag zelfs! Vanaf het moment dat ik dat gevoel toeliet, viel alles in mijn leven op zijn plek. Er zou een nieuwe fase aanbreken. Eindelijk zou het eens niet alleen maar over mij gaan. Niet dat de twijfels en de angsten weg waren. Die sloegen op de meest ongelegen momenten toe. Net voor een belangrijke presentatie op mijn werk kon het zweet me uitbreken bij de gedachte aan een huilbaby. Hoe moest ik dat in mijn eentje allemaal voor elkaar boksen? Want de vader had me al heel snel duidelijk gemaakt dat het voor hem niet hoefde. Ik zou er dus alleen voor staan. Vanaf het moment dat ik besloot mijn kind te houden, ben ik er helemaal voor gegaan. Een heel nieuw leven strekte zich opeens voor mij uit. Samen met Vlokje, want zo had ik het vruchtje genoemd. Nooit zou ik >

STEEDS OUDER

- Vrouwen stellen het krijgen van kinderen steeds langer uit. De gemiddelde leeftijd waarop zij voor het eerst moeder worden is 29,4 jaar. In 1970 was dat nog 24 jaar.
- Vooral vrouwen met een hoge opleiding blijken uitstelmoeders. Moeders die geboren zijn tussen 1960 en 1964 kregen hun eerste kind gemiddeld op 31-jarige leeftijd. Bij vrouwen die vijftien jaar eerder werden geboren, lag die gemiddelde leeftijd 3,5 jaar lager.
- Moederschap op latere leeftijd en kinderloosheid komen meer voor onder hoogopgeleide vrouwen, omdat zij vaker werk hebben en meer moeite hebben met het vinden van een geschikte partner.

uit De Telegraaf

meer alleen zijn, altijd samen met mijn dochter, want het voelde alsof het een meisje zou zijn. Ik zag haar in mijn dromen, met twee blonde staartjes. Ik voerde zelfs al hele gesprekken met haar. Mijn ouders, vrienden en vriendinnen, iedereen vond het geweldig voor me en bood op alle fronten hulp aan. Ik merkte dat ik op een andere manier contact kreeg met vrouwen die al moeder waren. 'Nu ga je het óók allemaal meemaken,' zeiden ze. Ik zat er al snel echt helemaal in. Ik zag alleen maar bolle buiken en kinderwagens op straat, ging me inschrijven bij de crèche...

Omdat ik zo druk was met het nemen van mijn beslissing en alle gevolgen ervan, heb ik geen seconde stilgestaan bij de mogelijkheid dat het mis zou kunnen gaan. Ontzettend naïef, want ik was natuurlijk veertig. Samen met Vlokje ging ik voor de 12-weken-termijnecho. Maar daar kwam ik met een rotklap terug op de aarde. Tamelijk gevoelloos werd mij medegedeeld 'dat het hartje niet klopte'. Eerst dacht ik nog heel optimistisch: 'Ach, dat komt toch nog wel? Ze is nog maar zo klein...' Compleet in shock ben ik daar de deur weer uitgegaan. Ik had niemand bij me en er was ook geen opvang in het ziekenhuis. Integendeel, ik werd nog gemaand 'de volgende afspraak af te zeggen, want dat hoefde immers niet meer'. Buiten heb ik tien minuten in de telefoon - vriendin aan de andere kant - staan hikken van verdriet. Ik was helemaal de weg kwijt. Ik dacht: wat moet ik nu in vredesnaam? Want terug naar mijn vorige leven kon niet meer. Wat nou veertig, *fabulous* en single? Van dat gevoel was helemaal niets meer over. Ik was geestelijk volkomen omgeschakeld en had de komende achttien jaar op een heel andere manier ingevuld voor me gezien. Want een kind bepaalt ontzettend veel: je dagelijkse bezigheden, je werktijden, je vakanties, alles. Nu gaapte een enorme leegte. Van de ene op de andere minuut waren die achttien jaren van tafel geveegd.

Toch nieuw leven

Het heeft heel veel tijd en moeite gekost om over het verdriet heen te komen. Wat ik het meest miste, was het gevoel van samenzijn. De reactie is soms: 'Het was toch eigenlijk nog niets?' Want de inschatting van de arts was dat het al in een vroeg stadium is misgegaan. Maar het gaat niet alleen om dat vruchtje in je buik, het gaat ook om de gedachten in je hoofd. Mijn moeder zei: 'Jullie zijn tegenwoordig zo snel zwanger.' En daarmee bedoelt ze dat vrouwen direct *all the way* gaan. Meteen het nieuws met de omgeving delen en voorbereidingen treffen... Je moet ook wel, want als je je niet op tijd inschrijft voor kinderopvang en zwangerschapsyoga, vis je achter het net.

Er is veel onbegrip rond de impact van een miskraam. Toen ik in het ziekenhuis lag voor de curettage zei de arts: 'Nou mevrouw, gewoon nog een keertje proberen, hè.' Die botheid in de medische wereld, daaraan zou ik ook nog wel iets willen doen. Een klein beetje inlevingsvermogen kan zoveel verschil maken. Al zeggen ze maar gewoon een keer: 'Hè, wat vreselijk náár voor je!' Dat zou al een stuk schelen. Een miskraam tast veel vrouwen aan in hun vrouwzijn. Het is iets heel primitiefs. Dat je niet in staat bent om zo'n vrouwelijke oertaak, het geven van leven, te verrichten. Als je niet zwanger kunt worden is dat vaak een medisch probleem. Maar als je zwanger bent geweest en het is mislukt, voelt dat als een afwijzing. Het kindje is er wel geweest, maar het wilde blijkbaar niet. Lag het aan mij? Wilde ik het niet graag genoeg? Na dat hele rouwproces paste mijn oude leven me niet meer. Ik heb mijn baan opgezegd en ben zelfstandig ondernemer geworden. Daarnaast heb ik ook mijn onvoltooide boek uit de la gehaald. Ik ben veranderd. Op emotioneel gebied was ik altijd nogal in mezelf gekeerd; ik laat nu meer van mezelf zien. Laat mensen meer toe. Ik stel me kwetsbaarder op en merk dat mijn omgeving dat prettig vindt. Vroeger leek ik het allemaal zó goed voor elkaar te hebben, dat de verhoudingen soms scheef lagen. Vriendinnen zeiden: 'Wat kan ik toch jaloers op jou zijn.' Nu bel ik: 'Hé, het gaat niet goed met me, mag ik bij je langskomen?' Dat had ik vroeger nóóit gedaan!

Na de miskraam heb ik me afgevraagd of ik alsnog bewust single moeder wilde worden. Maar toch wil ik dat het liefst binnen een relatie. Ik zie wel wat er op mijn pad komt. Het hele gebeuren, hoe verdrietig ook, heeft mijn leven een prettige nieuwe wending gegeven. Ik geniet volop van het proces rond mijn eerste boek. Vorige maand liep ik zomaar rond op boekenbeurs Manuscripta. En niet als bezoeker, als auteur! Veel mensen van mijn leeftijd zitten voor hun gevoel al bijna aan het eind van de rit, ik zit aan het begin. Je zou kunnen zeggen: ik ben vol verwachting... □

€ 2
KORTING!

KORTINGSBON

Op vertoon van deze bon krijgt u 2 euro korting op *Uit verwachting* (uitgeverij Truth & Dare, ISBN 9789049998684) van Leonie van Mierlo. In plaats van € 17,95 betaalt u dus € 15,95. Deze actie geldt nog tot 27 januari 2009. Actienummer: 901-55963